

Introit: **Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. Na tebe jsem odkázán už ze života matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále. (Žalm 71, 5-6)**

Píseň 281 (157)

Modlitba

Čtení: 1. Samuelova 1, 1-20

Píseň 312 (438)

Text kázání: 1. Královská 3, 16-27

Milí přátelé, bratři a sestry,

jak velkou sílu má láska mateřská? Máme možnost si to dnes při dni matek znovu uvědomit. A třeba si i vzpomenout, jak důležitá pro nás byla mamincina náruč, když jsme byli ještě malí. Co jsme vnímali? Maminčino teplo, ochranu, její láskyplnou péči, její probdělé noci v naší nemoci, příjemné pohlázení, její pusu na dobrou noc? Její vůni? Vůni dobrot, které v kuchyni chystala?

Je toho ještě mnohem více, co si člověk vůbec ani neuvědomuje. Nosila nás devět měsíců pod svým srdcem. Mnohé si musela odříct. Rozhodla se nás mít a chtěla nás. Když pomyslíme, jak **v dnešní době mnoho těhotných žen nechá své dítě ještě v těhotenství zabít**, tak musíme říct, že ty naše mámy jsou anebo byly opravdu **ženy statečné**. A každá dnešní milující máma s malými dětmi je také žena statečná. Za jejich lásku jim můžeme být opravdu velmi vděční. A samozřejmě také Bohu bychom za ně měli děkovat, neboť Bůh je Ten, kdo vymyslel něco tak krásného jako je máma a něco tak nádherného, jako je mateřská láska.

Když jsme četli ten první biblický příběh, tak si musíme uvědomit, že početí i narození nového člověka, závisí v mnohém na Hospodinu. Nový život vznikající v těle matky je především velký a vzácný Boží dar. A je určitě velmi zajímavé, že již ve Starém zákoně je několik žen, kterým Hospodin, řečeno mluvou Starého zákona, **uzavřel jejich lůno, a byly neplodné**. Vzpomeňme na Abrahamovu Sáru, Jákobovu Ráchel, anebo právě na Chanu. Pro starozákonní ženu to byla velká potupa, bylo to vnímáno, že Bůh takovým ženám nežehná, že nenašly u Hospodina přízeň. **Bůh však jejich lůno otevřel v pravý čas**, jak On sám určil. A bylo z toho pak naopak veliké požehnání. Sáře se až ve stáří narodil Izák, a Bůh tím splnil Abrahamovi zaslíbení velkého národa. Ráchel porodila Josefa, jenž později v Egyptě zachránil celý národ od hladu. Chaně pak se narodil budoucí Boží soudce a významný prorok Samuel.

Chana je ale příkladem ženy, která velmi touží mít dítě. A velmi se tím trápí, že to stále nejde. Na druhou stranu je ovšem velkou inspirací všem ženám. **Se svým mužem Elkánou každým rokem putují do Šíla, aby se tam poklonili Hospodinu**. Ona je však ztrápená, neboť Elkánova druhá žena Penina děti měla a Chaně se vysmívala. Chaně manželovo zastání a utěšení nestačilo, proto přišla před Hospodina. **V hořkosti duše se k Němu modlila a usedavě plakala**. Musela být už velmi zoufalá, neboť Hospodinu slíbila, že pokud jí daruje mužského potomka, ona ho pak daruje zpět Bohu. **„Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeneš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeneš, ale daruješ své služebnici mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý život; břitva se jeho hlavy nedotkne.“** A na tohle Hospodin slyšel. Chana se svým mužem brzy otěhotněla, a když odstavila svého syna, splnila svůj slib Bohu. Darovala svého syna ještě jako malého chlapce knězi Elímu, aby ho vychovával v chrámě. Hezké na tom příběhu je, že svého syna stále milovala. **Jeho matka mu dělávala malou pláštěnku a rok co rok mu ji přinášela, když putovala se svým mužem, aby obětovali výroční oběť**. Jít za Bohem pro ní znamenalo jít také za svým synem a obdarovat ho svou láskou. Sloužit láskou svým dětem, to je opravdová bohoslužba. A zvláště při nemocném dítěti probíhá mámě taková bohoslužba u dětského lůžka, nikoliv v kostele. To má před Bohem mnohem větší cenu. Chana nicméně svého syna nepřestala milovat, a to i přesto, že se jí pak narodili ještě další děti. Darováním svého syna Bohu, jí ale Hospodin skutečně velmi požehnal.

Milí přátelé, žijeme v době, kdy mnoho žen, které chtějí mít se svým mužem dítě, tak nemohou. A ty, které by ho mohly mít, tak zase nechtějí. Tuto rozpolcenost ve společnosti můžeme svým způsobem najít v tom druhém dnešním příběhu. **Ke králi Šalomounovi přijdou dvě ženy, dokonce to jsou nevěstky**, aby je rozsoudil v jejich sporu. S sebou přináší jedno malé dítě, o které se hádají. Obě tvrdí, že v noci ta druhá **své dítě zalehla a tím ho udusila**. Pak své mrtvé dítě té druhé, která spala, podstrčila a vzala si to její, to živé. Ten příběh jistě dobře známe. Také jak dopadl. Šalomoun vydá rozkaz, **aby dítě bylo mečem rozpuřeno a každá žena měla z něho půlku**. Mnozí si tehdy řekli, jak podivuhodné rozhodnutí moudrého krále. Bylo však velmi moudré. Král věděl, že pravá matka udělá cokoli, aby její dítě zůstalo naživu. **Tu řekla králi žena, jejíž syn byl ten živý a jíž se srdce svíralo soucitem nad jejím synem: „Prosím, můj pane, dejte to**

živé novorozeně jí, jen je neusmrcujte!“ Naproti tomu té druhé na tom dítěti tolik nezáleželo. Nemilovala ho, neboť nebylo její. A tak se prozradila: **Ale druhá řekla: „Ať není ani moje ani tvoje. Rozetněte je!“** Ačkoliv tato druhá žena prožívala určitě bolest ze ztráty svého syna, zde se neprojevuje láskou, ale závistí a především sobectvím. Na cizím dítěti ji vlastně nezáleží. Spíše ji záleží, že když ona nemá, tak ať nemají ani druzí.

Mají můj velký obdiv, milí přátelé, ženy a páry (myslím tím teď ale muže a ženy), které se dovedou s velkou láskou stát náhradními rodiči ať už v pěstounské péči nebo v adopci. Svědčí to o tom, že se rozhodli milovat. **Rozhodli se přinášet oběti lásky.** Rozhodli se stát milující matkou a otcem. I tohle může být samozřejmě řešení pro ty, kteří nemohou mít děti vlastní. Ovšem veliký obdiv si zaslouží i ty ženy, které pokud je možnost se svým mužem otěhotnět, tak to zkouší prostřednictvím stále se zlepšujících lékařských metod. Musí podstupovat různá nepříjemná vyšetření, pak třeba i v těhotenství mnoho dní jen ležet, i to jsou obrovské projevy milujícího srdce. Oběti lásky, kdy matka obětuje vlastně svůj život pro to, aby přivedla na svět své dítě.

V tom příběhu ta pravá matka také přinesla velkou oběť lásky vůči svému dítěti. Když porodila svého syna, dostal její život nový smysl. Její dítě bylo pro ní teď nový život. **A teď by o své dítě měla přijít? Ted' by ho měla mít ta druhá, která své dítě zalehla?** Nechce ho dát. Brání se. Ovšem ve chvíli, kdyby **mělo její dítě být rozetnuto mečem,** to by znamenalo, že by i jejím srdcem proniknul meč bolestné ztráty. A tak než aby její dítě takto zemřelo, raději ať žije v náruči té druhé, takto se rozhodne. V této chvíli své dítě tedy dává do rukou té druhé. Přináší oběť lásky. Obětuje svůj život se svým synem, obětuje svůj život v jeho prospěch, aby on žil. Tak se pozná pravá láska. **Láska, která se obětuje. To je mateřská láska mnohých matek, to je ale i Boží láska, kdy Bůh Otec obětuje svého syna. To je Kristus, který se obětuje, abychom my mohli přijmout život věčný.** Ovšem každý z nás se tu a tam, bratři a sestry, musíme rozhodnout, jestli milujeme více sebe, nebo ty druhé. Sebe, nebo své dítě. A každé dítě to samozřejmě také pozná. Jestli myslíme více na sebe, anebo jestli si kvůli dětem z lásky utrheme od huby, jen aby dětem bylo dobře. Jestli dětem, abychom je připravili, co nejlépe do života, jsme ochotni obětovat svůj čas, věnovat se jim, dávat jim pravidelnou dávku upřímné lásky. Každé dítě pozná, je-li milováno.

Závěrem bych chtěl ještě zmínit matku Pána Ježíše. **Otěhotněla z Ducha svatého,** a jaké komplikace a těžkosti jí to přinášelo. Přesto nešla na potrat, ale přivedla s láskou na svět Božího Syna. A ona byla ta, **jejíž srdcem opravdu pronikl ten meč bolesti.** Tehdy, když viděla svého Syna umírat na kříži. Ale i zde u toho kříže Kristus dává východisko. Své matce řekne o Janovi: **„Hle, tvůj syn.“** A Janovi řekne: **„Hle, tvá matka.“** Pěkný příklad náhradní rodinné péče. Necht' je i tento příběh posilou všem v jejich zoufání. Všem matkám, které ztratili své děti. Stejně jako Marii, ani jim je nikdo z jejich srdce nevytrhne. Je to jako meč bolesti srdcem proniklý. Stále je budou milovat, stále v jejich srdcích budou žít. Nicméně Kristovo vzkříšení je důkazem, že Mariin syn nežije jen v jejím srdci, ale žije stále. A nejen on. Ale všechny ty maličké děti, co odešli předčasně. Pán tyto neviňátka přijal do svého království, vždyť přece říká: **Nechte ty maličké přicházet ke mně.** Tím se jistě můžeme potěšovat. Nicméně těm starším dětem, které vyrůstají, je důležité přinášet evangelium. Ukázat jim na Pána Ježíše Krista. Přivést je k Ježíši, do společenství víry. To je naše křesťanská rodičovská zodpovědnost. Máme tak činit s upřímnou rodičovskou láskou. A na našich životech by mělo být také vidět, jestli milujeme Krista. Pokud naše děti milujeme, pak jim na Krista svým životem tedy pečlivě ukazujeme.

Milí přátelé, na příběhu Chany jsme si mohli uvědomit, že **své děti dostáváme jako dar od Boha.** Bohu za to nejen děkujeme, ale zároveň si uvědomujeme, že nám Bůh naše děti svěřuje do péče. Uvědomujeme si, že nejsou jaksi jenom naše, ale že patří také Bohu. Na příběhu rozhádaných matek si pak uvědomme, co je skutečná rodičovská obětující láska a co je sobectví. **Láska rodičů rozzáří dětem oči, budou se cítit milováni. Kdežto sobectví rodičů děti zraňuje a zabíjí.** Své děti si také nemůžeme nárokovat jen pro sebe a podle našich představ. I když jsou nám v něčem podobné, přeci jen jsou to osobnosti a my bychom měli být nápomocni rozpoznávat jejich talenty a obdarování a ochotni pomoci jim je rozvíjet. Pamatujme také na to, že Kristus miloval více nás, než sebe. A proto se obětoval. Věnujme tak i my svým dětem, a to i těm dospělým, to co máme. Naším úkolem je láska, nikoliv sobectví. Amen. Modlitba Píseň 284 (177)

Slovo poslání: Kazatel 11, 1-5

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 425 (685)